

Jimmy van den Nieuwenhuizen

Verrassing

Op het moment van schrijven zit ik heerlijk buiten op het terras bij studio Audioworkx, waar ik de komende drie dagen verblijf. En dat terwijl ik net terug ben van een vierdaagse sessie in de legendarische ICP studio's in Brussel met Dinand Woesthoff. Studiodagen zijn voor mij het mooiste wat er is. Op zoek gaan naar de perfecte sound, de juiste vibe en die dan vereeuwigen in het kunstwerk van een artiest. Want dat zijn het, kunstwerken.

Laatst stond ik in een cd-winkel. 'Bestaan die nog?' Jawel. Ook al worden ze steeds schaarser, ik blijf ze bezoeken. In deze zelfde winkel kocht ik ooit mijn eerste cd: *World Of Hurt* van Ilse DeLange, met Eddie Bayers op drums. Een fantastische drummer uit Amerika met een killer-sound, gevoel voor de song en een overdosis aan goede smaak. De '

euro-bak' trekt mijn aandacht. Vroeger pakte ik hier altijd vijf cd'tjes uit van één gulden per stuk, en nam die dan gewoon mee zonder te beluisteren. Ik selecteerde ze puur op basis van de hoes en draaide ze dan thuis in de hoop verrast te worden. Dit keer werd ik vóór het afrekenen al verrast, want ik vond een *2 Meter Sessie*-compilatiealbum met daarop een live sessie met zangeres Stevie Ann. Zou die drumpartij dan misschien van mij kunnen zijn?

Op de Rockacademie zat ik bij Stephanie – zo heet Stevie Ann in het dagelijkse leven – in de klas. Ik was 17 jaar oud; zij volgens mij nog 16. Stephanie werkte aan beeldschone, fragiele liedjes, terwijl ik een lokaal verder probeerde om zo veel mogelijk noten in een maat te proppen. Het contrast kon haast niet groter. Via een project van Festival Mundial belandde ik bij haar in de band, en bevonden we ons plots in de beroemde Wisseloord studio's om een *2 Meter Sessie* op te nemen. Eén keer teruggeluisterd, daarna nooit meer gehoord.

Enmaal thuis, zo'n 11 jaar na dato, stop ik vol verwachting het cd'tje in mijn speler. 'Bestaan die nog?' Jawel. Ik hoor mezelf spelen. Draai het nog eens, en nog eens. Mijn hoog opgestemde Sonor Designer drumset past alles behalve in de beleving van Stephanie's muziek. De snare schiet als een pistool flarden in de tere songs en de schelle bekkens snijden de compositie verder naar de verdoemenis. Om nog maar te zwijgen over de keuzes van grooves en fills. Kort na die *2 Meter Sessie* besloot Stephanie haar professionele band aan te vullen met een Belgische drummer. Die gast speelde op zo'n oude, gare Ludwig die ieder moment uit elkaar leek te gaan vallen. 'Waarom in godsnaam iemand kiezen met allemaal van die oude spullen?', dacht ik destijds... Nu begrijp ik het. Stephanie had iemand nodig zoals Eddie Bayers op de plaat van Ilse. Iemand met rust en overzicht over haar kunstwerkjes. De liefde die ik toen eigenlijk al had voor dat soort drummers, werd overstemd door bewijsdrang en de keuze voor iets waarvan ik dacht dat het hip was. Blijf bij jezelf, trouw aan je roots en luister naar wat de artiest te vertellen heeft. Bepaal niet de sound van de song, maar laat de song jouw sound bepalen en zorg dat je het kunstwerk naar behoren invult. Want die kunstwerken zijn voor altijd. O ja, en Stephanie; ik heb nu ook wel mooie oude spullen hoor :) Een goede sound komt met de jaren! (JvdN)

Dennis Boxem